

и завърза и устата му. Войникът лежеше неподвиженъ съ затворени очи. Да не го убихъ? — си помисли Иваница и се наведе надъ него. Ромеецътъ дишаше. Какво да го прави сега? — въздъхна въ недоумение момъкътъ. Сне бързо копринения си поясъ, стегна краката му и изчезна тихъ като котка задъ желѣзната вратичка.

Улицата ставаше бавно пуста.

Той тръгна нагоре по стръмния наклонъ, измина около сто стѣпки и зави въ дѣсно. Огромнитѣ дворци отъ дветѣ страни на улицата спѣха потънали въ мракъ и тишина. Като стигна до първата пресѣчна улица, срещу него изпъкна малкия кръгъ на площада на Теофано. Доobelиска, който се издигаше по срѣдата му, се разхождаше нѣкакъв човѣкъ.

— Никита! — извика тихо князътъ.

Човѣкътъ веднага се отправи къмъ него, низко се поклони и безъ да продума нищо тръгна напредъ. Изминаха мълчаливо нѣколко тъмни криви улички. Въ сѣнката на една аркада се чернѣеше нѣщо. Като забеляза коня, Иваница радостно потрепера. Даде паритѣ на двамата и се метна върху едрото охранено животно.

— Ще гледашъ все въ колоната на Константина, — посъветва го Никита — отъ тамъ по Меза направо къмъ Златната порта. Сбогомъ, чужденецо!

Константиновата колона ту се мѣркаше, ту изчезваше задъ високитѣ здания. Презъ голѣмитѣ улици Иваница яздѣше бавно, съ небрежно отпуснати юзди. Кѣснитѣ минувачи изглеждаха съ любопитство стройния конникъ. Но въ тѣснитѣ и мръсни стари улички, които неочаквано пресичаха великолепието на другитѣ, той караше бързо и нетърпеливо. Когато минаваше презъ една такава уличка, неочаквано отъ единъ жгълъ изкочиха десетина бездѣлници.

— Почакай малко, хубавий момко, — извика единъ отъ тѣхъ и се опита да спре коня.

Князътъ се дръпна, но бездѣлникътъ увисна на юздитѣ. Останалитѣ го заобиколиха. Съ свѣткавично движение Иваница измъкна камата си, готовъ да удари. Единъ ви-